

[Erhard Jakobsen]

ment – for nu at tage to af de kradseste – nogen sinde ville godkende, at nogle økonomer eller bankfolk i Bruxelles skulle sidde og bestemme over parlamentet og tage deres bemyndigelser væk. Det vil aldrig blive tilladt. Hvad er den tanke om den europæiske bank, jamen det er jo blot en europæisk nationalbank. Vores nationalbank har ikke andre beføjelser end dem, som banken har fået af dette høje Ting. Nationalbankdirektøren kan tillade sig at skælde ud, han kan kritisere regeringen, han kan kritisere Folketinget, men han kan ikke gøre noget som helst ved det. Det er til syvende og sidst Folketinget, der fastlægger regeringens politik. Nationalbankdirektøren har kun den indflydelse, at han kan sige sin mening ud fra den opgave, han nu har. På samme måde med den europæiske bank. Den vil aldrig få nogen som helst myndighed til at pålægge noget parlament at gøre noget som helst. Så tanken om, at vi skulle have en fælles finanspolitik, er der ikke et eneste parlament der vil gå ind for. Nej, når finanspolitikken kommer ind i billedet, så er det ikke noget, der overhovedet angår Danmark i og for sig. Selv om vi har et underskud på statsbudgettet, som vi nu synes er ubehageligt, så kan det aldrig genere de andre, dertil er Danmark alt for lille. Om vi går ud på markedet og låner 20, 30, 40 mia. kr., har det ikke en kæft indflydelse på renteniveaet i Europa. Men om Vesttyskland går ud og låner 200 mia. kr., se så er det noget, der kan mærkes, og det er derfor, det er i vores interesse, at denne bank får bemyndigelse til – ikke at skride ind, for det kan den ikke over for det vesttyske parlament – men til alvorligt at påtale, at man har så stort et underskud, som man nu i årevis har kørt med på det vesttyske statsregnskab.

På samme måde med renten. Det er da i allerhøjeste grad i Danmarks interesse, at den europæiske bank får samme indflydelse som den danske nationalbank har, nemlig over for bankerne i Europa. Den europæiske bank har mulighed for at fastlægge, at de ikke må hæve renten med mere end så og så meget, noget lignende, som gælder i forbindelse med valutaaftalen. Man må ikke foretage ændringer, væsentlige ændringer, uden at have de andres sanktion. Jamen det er da i allerhøjeste grad i Danmarks interesse. Det kan aldrig være noget, der generer eller skader Danmark. Det kan kun være noget, vi har interesse i, og det berører ikke vor suverænitet.

Jeg kan helt forstå, at nogle partier synes, at det kan være godt med en vejledende afstemning, en folkeafstemning, hvor man lader folk udtale deres sympati for dette. Det håber jeg også at folk vil. Men man må da ikke begynde at tro, at det er noget, grundloven vil kræve, ej heller at man skulle have grund til at lave grundloven om, eller lignende forvirret snak, man har hørt i den seneste tid. Dette har ikke noget med dansk suverænitet at gøre, og det synes jeg man skal slå fast med syvtommersøm. Man må ikke tro, at noget EF-Parlament eller noget EF-organ nogen sinde kan blande sig ind i, hvor høje skatter vi har i Danmark. Hverken direkte eller indirekte kan man tvinge Danmark til at føre en anden politik end den, Danmark selv vil. Og hvad socialpolitikken angår, ja, så har man jo lov til i Kommissionen og i udvalg og forskellige steder at gøre sig sine tanker om, hvorvidt det danske system, hvor vi lægger den væsentligste del af de sociale udgifter over på skatteyderne, eller det franske eller andre systemer, hvor de lægger det på arbejdsgiverne, er bedst, men man kan aldrig nogen sinde tvinge os i Danmark til at lave en anden ordning end den, vi selv vil have.

Jeg synes, at alt, hvad der er kommet frem om den europæiske bank, tyder på, at det i allerhøjeste grad er i Danmarks interesse. Det eneste, jeg kan undre mig lidt over – det var også det, der lå bag det, hr. Ivar Nørgaard sagde – er, at man så entydigt hæfter sig ved det med priserne. Naturligvis kan enhver se, at det er umuligt at lave økonomisk-monetær union, så længe priserne i England stiger med 10-11 pct. og i Tyskland og Danmark og andre lande med 2 pct. Det er uden videre klart. Men man løser ikke alle problemer, bare fordi priserne ikke stiger i de forskellige lande. Det er kun én side af problemstillingen, og derfor må banken naturligvis være lige så vagtsom over for rentepolitikken, som man er over for prispolitikken. I den forbindelse har jo nogen sagt: Jamen det danske parlament kan ikke længere føre pengepolitik, og det er altså suverænitetsafgivelse. Hvad er pengepolitik? Det er da mange forskellige ting. En stor del af de pengepolitiske beføjelser har vi jo netop overladt til Nationalbanken allerede. Og hvad angår det at hæve eller sænke skatter, hvad angår det at føre indkomstpøolitik på forskellig måde, er det da klart, at det også er en indirekte måde at føre pengepolitik